

са редом, отделени само със запетая. Следващият полет на мисълта вярва сплавя ракетата и... самотата. Вярата е толкова силна и неотемлима от човека, че и неговата самота достига все по-високи орбити, значения, посвещения. В духа на „Вяра“ е възможно да се каже: самота самотата побеждава – по образ и подобие на **смертию смерть поправ**. Полетът продължава и със самичък космонавт, търсещ нови светове и срещи. Още в своите зори космонавтиката изтръгва човека от деветте кръга на алиенацията, отчуждението, себеизолацията, всички разновидности на себизма като духовен рак, метастазиращ навсякъде, където имунната система е обезсилена от недостиг на вяра, надежда и любов.

Летежът в „Шестоднев“ на Йоан Екзарх е върховна, безгранична радост, дар божествен, постоянно и увеличаващо се привличане на мисълта и небесата, порив към безкрайността на видимото и невидимото.

Полетът, всеобхватно и вдъхновено изразен като тържество, празник, радостно устремление на човешкото у човека, като божествено начало и безкрай, е средоточие на българското слово след подвига на солунските равноапостоли и техните ученици. Заедно с „Шестоднев“ на Йоан Екзарх нека се споменат поне още две творби от Златния век на българската книжовност. В „Азбучна молитва“ от Константин Преславски блести стихът „Лети сега и славянското племе към кръщение“. Вярата, разпространявана на майчин език, открива на славяните, а след тях на всички, небесните пътища на братството и любовта. Тази азбучна истина в „Азбучна молитва“ е в полет, който никога не може да бъде прекъснат. Св. Климент Охридски в своето „Похвално слово за св. Кирил“ нарича солунския равноапостол **нов Павел** и го сравнява с орел, който облита всички посоки, за да посвещава в новозаветните новости.

Предчувствието за близостта на първия човешки полет в Космоса, предчувствие, родило висока поезия в класическо гнездо за полети, отново и отново възкресява вярата във все нови и нови пробиви на хуманизма в мрака на безнадеждността, отчаянията, безперспективността. Вапцаровата вяра в контекста на споровете за човека и Вапцаровата готовност да влезе във взривна ракета при първите предутринни зари на космическата ера са единсъщност и неразделност на духовност еднакво необхватна в дълбините и висините.

Единството на вярата в непрекъснат и непрекъсваем полет в единната българска литература е неизтощим извор на хуманизма. И негов резерв при отливи на човечността под напора на вражди и омрази, на неверие, разединеност, безразличие.